V 19. čísle Evangelického týdeníku – Kostnických jisker vyjadřuje František Schilla svůj názor na film Alice Nellis „Tajnosti“. O osobním estetickém názoru na umělecké dílo se lze těžko přít. Každý jej má takový, jaký jej má. Je však nutné ohradit se proti křivým obviněním a nesmyslům, které kritik veřejně hlásá, obzvlášť hlásá-li je v křesťanském tisku.

F. Schilla se dopouští křivdy tvrzením, že autoři filmu jsou jako kejklíři, při jejichž produkci se lidem z kapsy ztrácejí peněženky. Proti přikázání „Nepokradeš“ se prý provinili tím, že divákovi před oči na chvíli dali logo jisté firmy. Prý se za tím skrývá reklama, která manipuluje divákem a narušuje hospodářskou soutěž. Podle závěrečných titulků dotyčná firma přispěla na natočení filmu. Neznám podrobnosti, ale byl to zřejmě oboustranně výhodný obchod: My vám poskytneme své služby a vy nás ukážete na plátně. Spíš než o skryté reklamě je lepší mluvit o viditelném umístění výrobku, tzv. „product placement“. Podle odborníků se s tímto jevem budeme setkávat stále častěji. Množství reklamy, tedy té skryté i zjevné, má význam hlídat u licencovaných médií, kde je možnost výběru omezená. (Např. televize nebo školní učebnice.) Žádný zákon ani předpis ovšem neomezuje, kolik reklamy smí být ve filmech, produkovaných soukromými producenty a promítaných v soukromých kinech. Každá druhá věta může klidně vychvalovat olomoucké tvarůžky, pokud to vyhovuje záměru autorů. Diváka tím však nikdo neokrádá – za své peníze uvidí film, který si sám zvolil. Že si zvolil špatný film, plný vlezlé reklamy, je věc jiná.

F. Schilla argumentuje dvojnásob nesmyslně, když tvrdí, že Iva Bittová coby herečka romského vzezření není schopna zahrát ženu, která pracuje soustředěně jako překladatelka a navíc ještě zvažuje potrat. Zaprvé je tahle výpověď rasistická. Zadruhé není podmínkou úspěšného zvládnutí role, aby herec sám na vlastní kůži obdobnou situaci zažil. (Kdopak by hrál vrahy v tragédiích? Odsouzenci zapůjčení z věznic? A kdo by hrál jejich oběti?) Herecké umění přeci spočívá v schopnosti zahrát přesvědčivě i to, co jsem nikdy neprožil.

Schillova recenze doporučuje „Tajnosti“ jakožto odstrašující příklad, který člověka pod záminkou kulturního zážitku připraví o peníze. Já osobně jsem filmem nebyl okraden, nýbrž obohacen. Vřele jej doporučuji jako povzbuzující příklad. Podobně jako režisérčiny předchozí filmy vypráví o lásce. Alice Nellis umí jít na dřeň a jemně vykreslit složitý život lásky. V rodině nejde vše jako po másle. Zadrhává se o tisíce všedních potíží. Manželé se sobě odcizují, rodiče si nerozumějí s dětmi. Soužití je dřina, soužití v lásce je dřina ještě větší. Film „Tajnosti“ ukazuje, že tradiční vztah muže a ženy není sice cestou lehkou, je však cestou nejnadějnější, poněvadž na ní člověk rozvíjí důvěru, pochopení, trpělivost a odpuštění. Tomuto vyznění by měl zastánce konzervativních křesťanských hodnot jen přitakat. A děkovat Bohu, že aspoň někdo z umělců ve svých dílech zachycuje, jakým požehnáním je živá a trvalá láska.